

Arrest

nr. 53 793 van 23 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, omdat hij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoeker meent dat hij recht dient te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, geboren op 1 december 1983, verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Sleptsovsk, Ingoesjetië. U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 11 januari 2006. Op 29 mei 2006 nam het Commissariaat-generaal inzake die asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van bedrieglijke verklaringen. Op 22 november 2006 vroeg u een tweede keer asiel aan in België. U verklaarde niet te zijn teruggekeerd. Op 30 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. In het kader van uw huidige asielaanvraag, in casu de derde, die u indiende op 12 maart 2010, verklaart u dat u tijdens de vorige asielprocedures bedrieglijke verklaringen aflegde, op aanraden van kennissen. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u, via uw vriend T. K. (...), bevriend raakte met een zekere S. (...), een Tsjetsjeen die gestreden heeft met de rebellen. Beiden bezochten u regelmatig bij u thuis en in het tankstation waar u werkte. Bijna dagelijks kwamen ze bij u over de vloer. Op een nacht in oktober 2005 waren S. (...) en T. (...) bij u op bezoek in het tankstation waar u werkte. Twee dronken mannen, naar jullie vermoedden agenten, kwamen jullie richting uit. Eén van beide agenten beweerde S. (...) te herkennen. S. (...) boog zich voorover, trok een wapen en vuurde vervolgens meerdere schoten af op de twee agenten. S. (...) beweerde dat één van de agenten hem ooit gefolterd had. Samen met S. (...) en T. (...) ging u naar Ashty. S. (...) stelde voor om naar de rebellen in het bos te gaan en zei dat u in gevaar was. Na het incident keerde u niet meer terug naar huis. U besloot om te vluchten en reisde met het vliegtuig naar Parijs. Van daaruit zou u verder reizen naar Marokko, maar u liet uw tickets en reispas achter in een toilet in de luchthaven van Charles de Gaulle, Parijs, met de bedoeling om niet gerepatrieerd te worden naar uw herkomstland. Op 25 december 2005 reisde u van Parijs naar Brussel. Verder verklaart u nog dat de situatie in Ingoesjetië zeer onrustig is en er dagelijks mensen verdwijnen en worden vermoord. Ook vond er in Ashty, het dorp waar u voorheen woonde, een overheidsoperatie plaats waarbij rebellen en sommige burgers werden gedood. Na dit incident werd uw neef I. (...) meegenomen door Kadyrovtsi. Met de hulp van een parlamentslid slaagde uw familie erin om uw neef vrij te kopen. Bij zijn vrijlating bleek hij zwaar mishandeld te zijn. U las ook onlangs op het internet dat een vriend van u door militairen

werd meegenomen en later vermoord werd teruggevonden in kledij van rebellen en bewapend. De militairen hadden hem zelf verkleed om te laten uitschijnen dat hij een rebel was.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat u meermaals geprobeerd hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p. 3 & 10-13) dat u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag de waarheid niet heeft verteld. U stelt dat u toen heeft gelogen omdat kennissen u hadden aangeraden niets te vertellen over uw contacten met rebellen daar iedereen die iets zei over contacten met rebellen een negatieve beslissing zou krijgen. Er moet worden opgemerkt dat uw motivering dat u de raad opvolgde van kennissen, het afleggen van bedrieglijke verklaringen niet kan vergoelijken. U bent immers verantwoordelijk voor de verklaringen die u zelf aflegt en zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van uw verklaringen. Bovendien houdt uw motivering dat u toen de waarheid niet vertelde omdat u was aangeraden niets te vertellen over uw contacten met rebellen geen steek. Tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS, gehoorverslag 16/05/2006, p. 2; DVZ, gehoorverslag 15/03/2006, p. 13-14) bracht u immers ook een verhaal als zou u gevisieerd worden omwille van uw band met rebellen, u stelde er immers dat u in oktober 2005 werd gearresteerd omwille van het feit dat uw broer vocht aan de zijde van de rebellen. Ook het door u aangehaalde argument van uw jeugdige leeftijd bij uw eerste asielaanvraag (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p. 11) kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen als verschoningsgrond voor het niet waarheidsgetrouw vertellen van het asielrelaas. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom internationale bescherming vraagt, mag immers verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze aanbrengt, en dat dit logischerwijze impliceert dat het afgelegde verhaal waarheidsgetrouw moet zijn. Door het feit dat u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegde, wordt uw algehele oprechtheid reeds zwaar ondermijnd.

Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u na de negatieve beslissingen in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag, onder een valse identiteit, in casu K. A. B. (...) geboren op 01/12/1982, probeerde asiel aan te vragen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde ook vast dat toen uw vingerafdrukken werden genomen deze van slechte kwaliteit waren aangezien de betrokkene er kennelijk mee had geknoeid. Er moet worden benadrukt dat op de asielzoeker de verplichting rust om zijn medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aangezien u er klaarblijkelijk de voorkeur aan gaf valse identiteitsgegevens te gebruiken en de goede werking bij de Dienst Vreemdelingenzaken te saboteren, wordt uw algehele oprechtheid verder ondermijnd.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, beroept u zich op problemen in oktober 2005, nadat u via uw vriend, T. K. (...), een zekere S. (...), een Tsjetsjeen die gestreden heeft met de rebellen, had leren kennen. U verklaart dat u op een nacht in oktober 2005 samen met T. (...) en S. (...) buiten bij het tankstation, waar u werkte, zat. Twee mannen, van wie jullie vermoedden dat het agenten waren, kwamen op jullie afgestapt. Eén van beide mannen herkende S. (...), waarop die laatste een pistool trok en meermaals vuurde (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p. 10). Vooreerst moet worden opgemerkt dat gelet op het feit dat, zoals hierboven werd vastgesteld, uw algehele oprechtheid reeds zwaar is ondermijnd, dit eveneens een zware hypothec legt op de geloofwaardigheid van deze door u ingeroepen asielmotieven. Verder stel ik vast dat u geen enkel materieel bewijs kunt voorleggen dat uw beweringen staakt, hetgeen niet bevorderlijk is voor de aannemelijkheid van uw asielrelaas. Bovendien stel ik vast dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding hebt gemaakt van dit

incident. U deed dit - wederom - op aanraden van bepaalde mensen (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p.12). Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd kan dit argument niet worden aanvaard. Door niet-vermelding van deze ernstige feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnd. Van iemand die voor de derde keer een asielaanvraag indient, mag immers verwacht worden dat hij de asielinstanties van alle relevante elementen in kennis stelt, zodat een correcte interpretatie kan gegeven worden aan de asielmotieven en de daaraan gekoppelde gegronde vrees voor vervolging. Daarenboven wordt van een asielzoeker verwacht dat hij inspanningen doet om informatie te vergaren over gebeurtenissen die belangrijk zijn voor zijn verklaarde asielmotieven. Ik stel bij u echter een grote mate van desinteresse vast, die ernstige vragen doet rijzen over de door u verklaarde gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zo weet u niet of het schietincident met S. (...) in de pers aan bod is gekomen (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p.11). U weet niet of u federaal wordt opgespoord inzake het schietincident (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p.12). U weet niet of er een rechtzaak of een proces tegen u loopt en u erkent dat u daar niet naar geïnformeerd hebt (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p.13). Aangezien u dermate weinig informatie kunt verschaffen over de gevolgen van het schietincident van oktober 2005 en bovendien toegeeft dat u geen noemenswaardige inspanning hebt gedaan om zich te informeren, wordt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten verder in het gedrang gebracht.

Verder verklaart u ten slotte nog (CGVS, gehoorverslag 20/04/2010, p. 12; DVZ, gehoorverslag 12/03/2010 pt. 36) dat de situatie in Ingoesjetië zeer onrustig is en er dagelijks mensen verdwijnen en worden vermoord. Ook vond er in Ashty, het dorp waar u voorheen woonde, een overheidsoperatie plaats waarbij rebellen en sommige burgers werden gedood. Na dit incident werd uw neef I. (...) meegenomen door Kadyrovtsi. Met de hulp van een parlamentslid slaagde uw familie erin om uw neef vrij te kopen. Bij zijn vrijlating bleek hij zwaar mishandeld te zijn. U las ook onlangs op het internet dat een vriend van u door militairen werd meegenomen en later vermoord werd teruggevonden in kledij van rebellen en bewapend. De militairen hadden hem zelf verkleed om te laten uitschijnen dat hij een rebel was. Uit deze verklaringen blijkt dat u de algemene situatie in Ingoesjetië aanklaagt die in het licht moet worden bekeken naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin. U legt een intern paspoort voor dat uw identiteit bewijst, die door mij niet betwist wordt. Daarnaast legt u een treinticket voor dd.25/12/2005 voor een reis vanuit Parijs naar Brussel, hetgeen uw verklaringen over uw vluchtroute in het kader van uw huidige asielaanvraag kan bevestigen, al dient hieraan toegevoegd te worden dat het vervoersbewijs niet op naam werd afgeleverd en dus mogelijk door iemand anders werd gebruikt. Ten slotte legt u een medisch attest voor van een psychiater. Ik stel vast dat dit attest werd afgeleverd op 1 januari 2010, in casu ruim 3 maanden voor u door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Voor wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat er een verklaring wordt geboden voor bepaalde vaststellingen in uw dossier, met name het brengen van een vals asielaanvraag en het gebruik van een valse identiteit. Verder bevat het attest geen enkele informatie over de reden van de consultaties en evenmin toont het document enige band aan met de door u verklaarde asielmotieven. Aldus veranderen

de door u neergelegde documenten eerder gedane vaststellingen geenszins in positieve zin. Uw advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal per mail nog informatie van Vluchtelingenwerk Nederland met o.a. rechtspraak en landeninformatie. Er moet worden opgemerkt dat uw advocaat niet aantoon op welke wijze deze informatie verband houdt met uw asielaanvraag. De loutere verwijzing naar Nederlandse rechtspraak betreffende asielzoekers is geen bewijs van de aangehaalde feiten of situatie in een bepaald land of regio. Elke asielaanvraag moet individueel onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Uw advocaat maakt niet aannemelijk dat de vermelde beslissing betrekking heeft op een persoon in een gelijkaardige situatie. Inzake de door uw advocaat aangebrachte informatie over de algemene situatie in de Noordelijke Kaukasus wijs ik er ook op dat rekening werd gehouden met de heersende toestand daar. Uw advocaat slaagt er echter niet in de individualisering van uw vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van uw asielverzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept verzoeker zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM en meent hij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoeker werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoeker staat dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit

artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.7.1. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om onderstaande redenen.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker stelt dat het Cedoca-document correct is maar totaal verkeerd geïnterpreteerd en de conclusie onjuist is. Verzoeker verwijst dan ook naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. *"Subject Related Briefing"* betreffende de *"Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. *"Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien"* van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoeker nog naar enkele *"passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005"*.

3.2.7.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in zijn land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift voortdurend de situatie in Tsjetsjenië beschrijft wat ter zake niet dienend is daar verzoeker afkomstig is uit Ingoesjetië.

3.2.8. Verzoeker beperkt zich betreffende de zeer uitgebreide motivering van verwerende partij enkel te stellen dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt ook maar één motief van verwerende partij te weerleggen waardoor verwerende partij terecht op grond van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas besluit aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet toe te kennen. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas laat niet toe aan een asielzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen.

3.2.9. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich in zijn verzoekschrift, zoals reeds eerder gesteld, te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië maar brengt evenwel geen informatie bij waarmee hij aantoonde dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 11, *"Subject Related Briefing"* betreffende *"Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië"* van 5 november 2009) betreffende de specifieke situatie in Ingoesjetië niet correct zou zijn. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken, zodat hij er niet in slaagt desbetreffende motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op

een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11) en dat verzoeker tijdens het drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 april 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT